

■ 11 Kasım
2016 Cuma
■ Sayı: 53
■ 3 TL

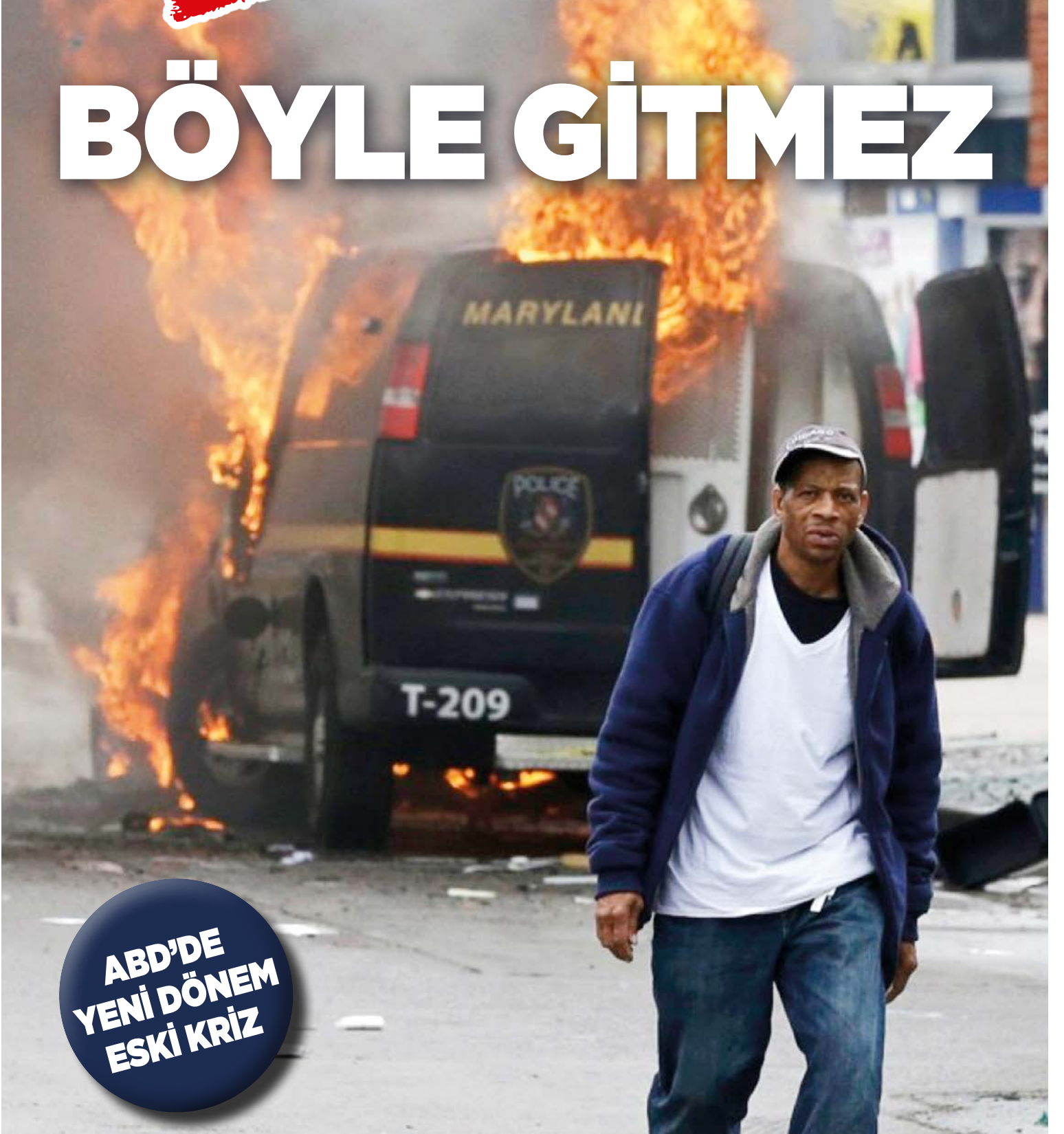
HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

**BOYUN
EGME**

Sosyalist Türkiye'den Mustafa Kemal'e bakmak

O günlerin şimdiden öngörülemez dinamikleri olacaktır ama tarihsel ilerleme anlamına gelen dönüşümlere mesafeli bir devrimciliğin mümkün olamayacağı herhalde artık değişmeyecek bir doğrudur.

BÖYLE GİTMEZ

**ABD'DE
YENİ DÖNEM
ESKİ KRİZ**

KARİYER BALONU VE PATRON SEVICİLİĞİ | İŞÇİYE HER HAL OLAĞANÜSTÜ | AKADEMİ: SINIF MÜCADELESİ GİREMEZ Mİ? | PATRONLAR PUSLU HAVAYI DA SEVER | DÜNYA'DA EKİM DEVRİMİ

AKP SALDIRILARI HIZ KESMİYOR: AKADEMİ, CUMHURİYET, HDP... BU BİR TOPLU ÇÖZÜLÜŞTÜR

Bu sabah HDP milletvekillerine yönelik operasyon için Başbakanlığın ilgili biriminin yabancı basına yönelik yaptığı açıklamada iktidarın mazeret uydurmaya çalıştığı açıkça görülüyor: İfadeye gitmeyince böyle alınmaları normalmiş!

Bir gün önce de Adalet Bakanı Cumhuriyet gazetesi savcısının Fethullahçı olarak soruşturuluyor olmasına bula bula "talihsizlik" açıklamasını bulabildi.

İktidarın akademiye saldırısının da makul bir açıklaması yoktur. Rektör atama usulündeki seçim aksesuarı bir 12 Eylül icadıydı. AKP'ye o da fazla geldi.

Bu saldırganlığın özü AKP'nin toplumun bütün kesimlerini baskılamaktan başka çaresinin kalmamış olmasıdır. Baskıyı bir nebze azaltmaları halinde, zor bela tuttukları bütün iktidar mekanizmaları, devlet aygıtı, ekonomi, patronların kârları, Ortadoğu'ya saldıran Ordu, hatta kendi partileri... Hepsinin topluca çökeceği kesindir.

AKP vurdukça güçlenmiyor. Kaçınılmaz sonunu ötelemiş oluyor yalnızca.

Komünist Parti son olarak HDP'li milletvekilleri örneğinde olduğu gibi süregiden baskıcı uygulamaları şiddetle protesto etmekte, 15 Temmuz bahanesiyle cemaat yapılanmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı halde mağdur durumuna itilen, işsiz bırakılan, hakları elinden alınan, görev yapması engellenen kesimlerle dayanışmaktadır.

Öte yandan bu gidişat AKP diktatörlüğü karşısında benimsenen uzlaşmacı muhalefet çizgisinin de çözümlüştür. Faşist ve şeriatçı politikalar alenen sürdürülürken ulusalcı denen birilerinin liberal dedikleri rakiplerinden, bunları AKP'ye şikâyet ederek kurtulmayı tasarlamaları da bir memleket gerçeğidir. Ana muhalefet partisi kamudaki hukuksuz tasfiyeyi

"ona değmiş buna değmemiş" diye ayıklamayı mücadele saymaktadır. Seçilmiş belediye başkanlarının yerine konan kuklaların seçilmiş belediye meclisleri tarafından kabul edilmesi ortada bir muhalefet var mı sorusunu gündeme getirmektedir. Belediye meclislerinin kayyumu hoş gördüğü bir ülkede TBMM'de de Anayasa komisyonu oluşturulabilmiştir. Demokrasi şampiyonu geçinen birileri emperyalist diplomasinin kirli koridorlarında şov yapmayı mücadele diye sunabilmektedir. Tamamı, Erdoğan'a çoktan teslim olduğu belgelenen liberal/ana akım medya ekranlarından davet beklemektedir, muhalefet yapmak için... Çöken bunların tamamıdır.

Bugün Türkiye'de yaşananlar, emperyalist-kapitalist sistem içindeki çelişkilerin alabildiğine keskinleştiği bir döneme denk gelmektedir. AKP iktidarının tasarrufları bu çelişkiler merkeze konmaksızın ele alınamaz. Bilinmelidir ki, şu ya da bu sermaye grubu ya da emperyalist ülkenin himayesinde gelişen her tür "muhalefet" emekçi halka ihanettir ve AKP'ye kendisini "haklı" gösterme olanağı vermektedir. Toplumsal yaşamın her alanını terörize eden bombalı saldırılar için de aynısı söylenebilir.

Bu düzen, siyaset kurumunu baştan aşağıya çürütmektedir.

Komünist Parti emeğiyle geçinen onurlu işçileri, bilim insanlarını, gerçek basın emekçilerini bu çürümüşlükten mutlak ve kesin olarak kopmaya çağırılmaktadır.

AKP'nin şimdilik saldırmaya gücünün olduğu görülüyor. Ancak AKP gücü olduğu için değil, saldırmaya mahkûm olduğu için bunları yapmaktadır. Bu yolun çıkışı yoktur. Düzenin çıkışsızlığı emekçi halkımıza çıkartılmış bir davetiyedir.

Komünist Parti halkımızı mücadeleye, örgütlenmeye davet etmektedir.

YENİ BİR DÜNYA KURULANA DEK...

Tüm dünyada kapitalist sistemin krizi derinleşiyor. Kapitalizmin her krizi, sisteme kendini yeniden yapılandırması için bir fırsat sunar. Bu düzen bugüne kadar ayakta kalmasını bu becerisine borçludur. Sistemin krizi ile çözülüşü arasında bir bağlantı elbette vardır ama bu bağlantı mutlak bir sebep sonuç ilişkisiyle açıklanamaz. Bağlantı, krizin sisteme dışarıdan vuracağı darbe ile bu düzenin sonunu getirecek olan işçi sınıfına bu olanağı vermesiyle kurulabilir ancak.

Dünyada düzenin krizi derinleşirken bu krize solun bakacağı yer de tam burasıdır. ABD'nin başkanlık koltuğuna Trump'ın oturmasını dünyanın sonu gelmiş gibi yorumlayanların görmediği noktanın da bu olması rastlantı değil elbette...

Bu düzenin sorunlarının bu düzenin içinde çözülebileceğine dair inanç insanlığı hiç durmadan kemiriyor. Trump'ın diğer başkan adayı Clinton'dan daha korkutucu görülmesinin başka açıklaması yok.

Dünyayı böyle yorumlayanların sürekli hayal kırıklığına uğraması kaçınılmaz oysa.

Çünkü, bu yaklaşımla Trump'ın alternatifi Clinton... Çünkü, geleceğe dair hiçbir umudun olmadığı noktada var olan rezilliğin korunmasına bile razılar... Çünkü, krize bir olanaklar düzlemi olarak bakmadıkları için yalnızca felaket senaryoları yazmak onlar için en kolayı...

Sorun bardağın dolu tarafını görmekle ilgili değil. Trump'ın zaferinin sevinilecek bir tarafı olmadığı ortadadır. Ama kazanan Hillary Clinton olsaydı mutlu olmasa da rahatlayacak bir düşünce tarzının kabul edilir bir tarafı var mı?

Kapitalizmin krizi derinleşirken, tüm dünyada kitleler korku ve telaşla ellerinde ne varsa ona sarılmayı tercih ediyorlar. Kriz, sosyalizm fikrinin eski gücünden uzak olduğu bugün, insanları düzen dışı arayışlara değil, düzenin onlara sağladığını düşündükleri olanakları korumaya doğru itiyor.

Geniş emekçi kesimler, bu orta sınıf refleksine mahkûmmuş gibi hareket ediyor ve Türkiyeli bir emekçi dahi Trump'ın zaferiyle AKP'nin otoriter uygulamalarını yan yana koyup paniğe kapılabiliyor.

Trump'ın başkanlığıyla, dünyanın başka yerlerindeki gelişmeleri, örneğin Türkiye kapitalizminin yönelimlerini yan yana getirerek yapılan derin görünümlü analizlerden, dünyanın ya da Türkiye'nin geleceğine dair bir umut çıkmıyor. Çünkü bu analizlerde işçi sınıfının esamesi okunmuyor.

Oysa dünyada da Türkiye'de de, işçi sınıfını merkeze koymayan bir yaklaşımın insanlığa umut verme şansı yoktur. Kriz, devrimci olanaklar açısından bakılmadığı sürece, açık ki bir felaketler zinciridir. Karanlık bir tablodur.

Bu zinciri kırmamanın, karanlığın içinde aydınlığı aramanın tek yolu, bu düzeni toptan çöpe atacak bir düşünme sistemidir. Bu düşünce sisteminin merkezinde doğal olarak düzenin sürmesinden hiçbir yarar sağlamayacak, tarihsel çıkarları bu düzeni tarihin çöplüğüne göndermekte yatan işçi sınıfı duracaktır.

İşçi sınıfı yoksa umut yok...

Avrupa Birliği'nin krizi, Rusya'nın emperyal arayışları, ABD'deki başkanlık seçimleri, Erdoğan ve AKP'nin Türkiye macerası... Nereye bakarsanız bakın, bu düzen yıkılana kadar pislik üretmeye devam edecek. Düzenin içinde kalan her arayış da bu pislüğün değirmenine su taşıyacak.

Umutsuzluğun sebebi düzenin içinde kalmak.
Yeni bir dünya kurulana dek bize rahat yok...
Başka bir alem istemeden umut yok...

KOMÜNİST PARTİ

**BOYUN
EĞME**

KARİYER BALONU VE PATRON SEVİCİLİK DİKİŞ TUTMUYOR

Üniversitelerde sermaye karşıtlığının önü açık

SENELER ÖNCE ÜNİVERSİTELERDE ŞİŞİRİLEN KARİYER BALONU PATLAMIŞA BENZİYOR. ÜNİVERSİTELİLER ŞİRKETLERE, İŞ YAŞAMININ ALBENİLİ GÖSTERİLMESİNE VE PATRONLARIN KAMPÜSLERDE CİRİT ATMASINA DAHA MESAFELİLER. SERMAYE KARŞISINDA ŞİMDİLİK ŞEKİLSİZ DURUMDA KALAN TEPKİLER, ÖRGÜTLENMEK ZORUNDA.

Komünist öğrenciler “Okuyan insan emekçi halka karşı sorumludur” diyeli uzun zaman oluyor. Bu iddianın ilk kez öne sürülmesinden bu yana üniversiteler görülmemiş bir dönüşümden geçti, kafalardaki “üniversiteli” algısı ve öğrencilik deneyimi bambaşka bir noktaya evrildi. Memlekette ve dünyada yürütülen bütünlüklü politikaların bir parçası olan bu köklü değişime karşın komünist öğrenciler emekçi halka karşı sorumluluktan bir adım olsun geri durmuş değil. Üstelik aradan geçen zaman, öğrenci gençliğin çok büyük bir kesimini fazla beklemeden işçi sınıfı saflarına fiziki

olarak da yerleştirmiş oldu.

Geçtiğimiz dönem Komünist Gençlik, direnen Renault ve Şişecam işçilerine desteğini çeşitli üniversitelerde gerçekleştirdiği eylemlerle ortaya koymuştu. Renault temsilcileri Galatasaray Üniversitesi’nde etkinliklerini iptal etmek zorunda kalmış, Yıldız Teknik Üniversitesi’nde neye uğradıklarını şaşırmıştı. İstanbul Teknik Üniversitesi’nde hoş karşılanmamış olan Şişecam’a bir başka tepkiyse geçtiğimiz hafta Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinden geldi.

PATRONA SALON, ÖĞRENCİYE YUMRUK

Okulun azılı kariyer kulüp-

lerinden birinin düzenlediği şirketler buluşmasında Şişecam’ın da yer aldığını öğrenen komünist öğrenciler etkinlik günü salonun önünde bir araya geldi. “Şişecam işçisinin emeğini çalanlara üniversitemizde rahat yok!” pankartıyla yaptıkları basın açıklamasını okuyan öğrenciler attıkları sloganlarla üniversitelerin sermayenin çöplüğü haline getirilemeyeceğini dile getirirken bir yandan da iki kişi salonun içinde yerini almış, kürsüde konuşma şansı bulamayan Şişecam işçileri adına konuşmak için bekliyordu.

Şişecam temsilcisi sahneye çıkar çıkmaz eleştirisini dile getirmek için ayağa kalkan ög-

rencinin sözleri fiziksel şiddete başvurularak engellenmeye çalışıldı. Öğrenciden çok, takım elbiseli mafya fedailerine benzeyen kariyer kulübü militanları, komünist öğrenciyi itekleyip yumruklamaya kalktılar ve yaka paça salondan dışarı çıkardılar.

Elimizde olan kamera görüntüleri gerçekleşen densiz saldırıyı açıkça ortaya koyuyordu. Bu görüntüler okul kamuoyunda tam anlamıyla infial yarattı. Sosyal medya platformlarındaki hararetli tartışmalarda Boğaziçili öğrenciler bir yandan kariyer kulüplerine ve kariyerçiliğe nefret kusarken bir yandan sosyalist siyasete oldukça yakın bir konum alıyorlardı. Elbette,

Sermayenin alengirli işleri ve Şişecam

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ'NDE MAFYA TETİKÇİSİ GÖRÜNÜMLÜ KULÜPÇÜ KARIYERİSTLERCE DAVET EDİLEN VE KORUNAN ŞİŞECAM'A BİRAZ YAKINDAN BAKALIM.

Sişecam Holding bir İş Bankası iştiraki, İş Bankası'nın yüzde 28 hissesi (Atatürk hisseleri olarak biliniyor) CHP'ye ait. 1938'de yazdığı vasiyetle İş Bankası'ndaki hisselerini CHP'ye bırakıyor Mustafa Kemal Atatürk.

Ancak CHP bu hisselerin karşılığında kârdan pay almıyor. Aynı vasiyete göre, CHP'nin kâr payı Türk Tarih Kurumuna ve Türk Dil Kurumuna bırakılıyor. Sermaye artırımına gidilen zamanlarda ise bu kârdan yapılan kesinti kullanılarak CHP'nin payı korunuyor.

Öte yandan sözkonusu hisse payı nedeniyle CHP 11 kişilik yönetim kurulunda 4 kişi ile temsil ediliyor.

Bu büyüklükte bir sermaye kuruluşunun "yönetiminde" olmak sadece işe alımlarda söz sahibi olmak, satın alma, yeni ortaklıklar, yatırımlar gibi başlıklarda sahip olunan söz hakkının sağlayacağı bağlantılar gibi nedenlerle CHP'ye azımsanmayacak bir siyasi rant, CHP'lilere ciddi bir ekonomik güç sağlıyor.

Tabii CHP aşk ve işi karıştırmıyor, sermayeye ve kapitalist düzene bağlılığını en çok bu alanda gösteriyor. İş Bankası da Şişecam da "siyasileştirilmiyor." Zaten yönetim kurulunda da bulunmuş bir CHP'linin söylediği gibi, banka idaresiyle ilişkileri doğrudan CHP Genel Başkanı sürdürüyor. Kılıçdaroğlu, zamanında İş Bankası Yönetim Kurulunda yer almış bir sosyal demokrat olarak şu anda bu işin adresi!

AKP döneminde Şişecam özellikle eski sosyalist ülkelerde çok büyük yatırımlar yaptı, önemli ortaklıklar kurdu ve bunların hepsinde iktidar devredebdi. Rusya, Bulgaristan gibi ülkelerde yapılan açılışlarda ve hatta Türkiye'de devreye giren yeni tesislerde Erdoğan, Gül gibi isimler boy gösterdi.

Gerici basın zaman zaman "CHP'nin malını mülkünü" diline doladı ama o kadar.

Türkiye'nin en güçlü sendikalarından birisi Kristal-İş. Bugün bu sendikayı "güçlü" kılan mücadeleci bir tabana ya da ateşli bir tarihe sahip olması değil. Zaten bu gücün işçiye çok bir hayrı da dokunmuyor. Sendikayı aynı anda "işveren için önemli" ve işçi açısından dışı hale getiren şey Şişecam'ın Türkiye kapitalizmi içinde oturduğu yerle bağlantılı. Hem bir "yan devlet" kuruluşu gibi konumlanması hem de elindeki büyük finansal gücü iyi kullanması sayesinde Şişecam ülkenin kendi sektöründe en güçlü olan tekeli denilebilir. Pazar hakimiyeti ve sektöre ilişkin teknolojik birikimi elinde tutması gibi faktörler sayesinde bu konumunu korudu ve "rakiplerini" tehlike gördüğü anda ezdi.

12 Eylül'ün ardından gelen 10 yıllık dönemde inanılmaz bir kârlılıkla çalışması da bu sayede oldu.

Bu durum Şişecam işçisinin pazarlık gücünü artıran, mücadelenin etkili sonuçlar verebilmesini sağlayan bir faktör oldu. 1991 yılındaki büyük Paşabahçe direnişi sırasında holding başkanının "ben maliyetinin 9 katına satıyorum malımı, işçinin maaşını iki katına çıkarırsam yine zarar etmem" dediği söylenir. Bu tabii ki gerçekleşmemiştir. Bu ölçekte bir sermaye kuruluşunun işçi ücretleri sadece kendi kârlılığı düşünülerek belirlenmez. Emek piyasasının işçi aleyhine "regüle" edilmesi patron sınıfının anayasasıdır.

Üstelik sınıf mücadelesinin ülke çapında gerilediği dönemlerde sermaye işçinin mücadelesini ezme ve yönlendirme olanağını artırır. Şişecam işçisinin, işlerin iyi gittiği kârlı, kazançlı zamanlarda bile üretimden gelen gücünün böyle bir politik sınırdır.

Büyük ölçekli uzlaşmacı sendikaların hepsinde az çok var olan bir olanak Kristal-İş yönetiminin elinde büyük bir silah. Yeni işe

alımlarda sendika yönetiminin ve temsilcilerinin söz hakkı var. Bu sendika yönetimini akrabalık ilişkileri üzerinden işyerlerini kontrol eder hale getirirken, işverenin işletmelerdeki gücünü de (sendikacılar üzerinden) artırıyor.

Asıl meseleye gelelim.

Şişecam Holding, türlü mekanizma ile kontrol etmeye çalıştığı sendikaların işçilerin taleplerine göre hareket etmesini engellemeye çalıştığı hep hükümetler devreye giriyor.

Zaten toplu sözleşme görüşmelerinde de siyasetin, hükümetlerin sözü oluyor. Şöyle söyleyelim: Şişecam patronu işçi ücretleri, sosyal haklar, taşeronlaştırma, genç işçilerin sendikaların geçmişte kazandığı haklardan yararlanması gibi konularda kendi başına karar vermiyor. Sermaye sınıfının bütünlüklü çıkarları gereği ve hükümetlerin de devreye girmesiyle bu karar belirleniyor. Türkçesi, patron "işler iyi, kârım yüksek. İşçiler üretimi durdurup işleri bozacağına üç beş artırım ücretleri sustururum" diyemiyor.

Bunun karşılığını da hükümet veriyor.

Şişecam'da son 10 yılda iki kez toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması nedeniyle grev kararı ilan edildi. Grev gidilen her iki durumda da Bakanlar Kurulu Şişecam grevinin "genel sağlığı ve millî güvenliği bozucu" nitelikte olduğuna hükmederek 60 günlük grev ertelemesi kararı verdi.

Bu koşullarda sendika toplu sözleşme masasında geri basmaya ve daha geri bir uzlaşmayı kabul etmeye zorlandı.

Boğaziçi Üniversitesi'nde komünist öğrencilerin protestosu ile karşılaşan Şişecam, ülkemiz sermaye sınıfının karmaşık politik ilişkilerinin, "modern yüzlü" profesyonellerin gericiyle kolkola yürüyüşünün ve sermaye zorbalıklarının kendi başına çok yönlü bir resmini veriyor.

bu gibi olaylar tek başına büyük anlam taşımazlar ve kalıcı olmayabilirler. Fakat öğrencilerin tepkisinin altında yatan nedenler, sosyalist iktidar mücadelesinin üniversitelerdeki zemini için oldukça önemli sonuçlar ortaya çıkarıyor.

TAKIM ELBİSE KAMPÜSLERE DAR GELİYOR

Yıllar başta sözünü ettiği-miz "kariyerçilik"ten bir şeyler götürmedi mi? Boğaziçi'nde yaşanan yumruk olayının okuldaki rakip kariyer kulübünce anında "kriz yönetimi beceriksizliği" biçiminde haberleştirilmesine ba-

kılırsa kampüslerde patronele çok patronculuk yapanlar henüz büyüğün bozulmuş olduğunun ayırdına varmış değil! Yüz binlerce liralık fonların ve bin bir çeşit yalanın yardımıyla sömürü dünyasını üniversitelerde pazarlamaya çalışan bu kulüpler için alarm zilleri çoktan çaldı... Bugün üniversite öğrencisi okul kapısından çıktığı gibi CEO koltuğunun kendisini beklediğini, sertifikaların ve kabarık CV'lerin işsizlik gerçeğini örtemediğini biliyor, bütün bunları öğrenimini karşılamak için çalışmak zorunda kaldığı yerlerde ilk elden deneyimiyor. Dahası, fırsat buldukça bunlara ilişkin

önemli bir tepki de açığa çıkıyor. Komünist Gençlik'in olayla ilgili açıklamalarına binlerce kişinin ilgi göstermesi, saldırgan kulüp üyelerinin şikayet edilmesi için çaba göstermesi ve üniversite kampüsünde afişlerimizi yırtanları sosyal medyadan afiş etmesi, bunun birkaç örneği sadece.

ÜNİVERSİTELERDE İŞÇİNİN SESİNİ KİM DUYURACAK?

Komünistler kampüslerde işçi düşmanlarından hesap sormak adına adım attıkça, bu alanın gittikçe daha fazla boşaltılmış olduğunu görüyorlar. Ne

yazık ki üniversitelerde sermaye karşıtlığı ve sınıfın tavrını temsil etmek, solun gündeminden düştü. Piyasacılığın üniversitelerde kurduğu egemenliğin ve solun bir kısmının yaşadığı derin tasfiyenin ardından bugün üniversite kürsülerinde emek-sermaye çelişkisi –biz de olmasak– yalnızca sosyoloji derslerinin konusu olmaya bırakılmış durumda. Oysa öğrencilerin genelinde, bu mesele kendi hayatlarına da temas eden ve tepki uyandıran bir konu olarak görülüyor. Kampüslerde sermayenin pervasızlığına karşı sınıf siyasetini dosta düşmana hatırlatmanın tam sırası!

Sermaye puslu havayı da

DARBE GİRİŞİMİ SONRASI DÜZEN SİYASETİNİN YERLEŞTİĞİ OLAĞANÜSTÜ KOŞULLARDA HÜKÜMET İLE SERMAYE ARASINDAKİ ETKİLEŞİM, SERMAYENİN ÇIKARLARININ DAHA KOLAY REALİZE EDİLMESİNE YARARKEN MEKANİZMALARI DAĞILMIŞ DEVLETİN SINIFSAZ ÖZÜNÜ TÜM ÇIPLAKLIĞIYLA AÇIĞA ÇIKARIYOR.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile birlikte Türkiye, devletin sınıfsal özünün görünür hale geldiği, hükümetin bu açıdan işlevinin belirginleştiği, fabrikalarda ve işyerlerinde “faşizm” koşullarının hakim hale geldiği bir dönemden geçiyor.

OHAL'i sermayeye büyük teşvikler tahsis etmek ve emeğin elinde kalan son kazanımları ortadan kaldırmak için fırsatı dönüştürmeye çalışan bir hükümet ile karşı karşıyayız. İktidarda kalmanın yolunun buradan geçtiğinin farkındalar. Bu çabanın yeterli olup olmayacağı ve hükümetin nefesinin nereye kadar yeteceği başka karmaşık dinamiklerle belirlenecek.

Ancak sınıflar mücadelesinin yasallıkları ve tarihsel izlek, bugün birçok belirsizlik nedeniyle çeşitli olasılıklara gebe olan düzen siyasetinde emeğe dönük saldırılarda yeni bir hamleyi gerçekleştirme kapasitesinin belirleyici olacağını söylüyor.

1980 darbesinin açtığı dönemde neo-liberal saldırılarla

siyasi, toplumsal ve ekonomik açıdan şekillendirilen Türkiye'de AKP, 2002 yılından itibaren yarım kalan tüm unsurları piyasacı ve gerici uygulamalarla tamamladı. AKP'nin sermaye açısından önemi 2001 Krizi'nin yarattığı enkazı, piyasacı reformlarla ve büyük özelleştirme hareketi ile kaldırabilmesinden gelmişti. Sermayenin acil çıkarları yanında orta ve uzun vadeli ihtiyaçları bundan daha iyi karşılanamazdı.

Dolayısıyla AKP'nin sermaye açısından “özel misyonu”ndan söz edebiliriz. Şimdi, AKP'nin ya da lideri Tayyip Erdoğan'ın siyasi geleceği bu kadar tartışılırken bu “özel misyon” hem hatırlanıyor hem de hatırlatılıyor. Aktörler değişse de bu misyonun devam ettirilmesini isteyecekler, düzen siyasetinde hükümet olabilmenin diyeti elbette bu olacak.

2008 Krizi'nden sonra dünyada ve Türkiye'de derinleşen küresel durgunluk koşullarının olumsuz etkilerini azaltabilmek için sermaye, tıpkı 2001'den sonra olduğu gibi emek karşıtı yeni bir hamleye ihtiyaç duyuyor.

AKP iktidarının ve Erdoğan'ın

zayıfladığı sırada, AKP'ye karşı mücadelede patronlardan mütefak devşirmeye çalışanlar hayal kırıklığına uğradı. Ne Erdoğan karşıtı cephede ne de yükseltilecek laiklik taleplerinde yanlarında sermayedarları buldular.

Çünkü kriz koşullarının derinleşmesi ve düzen siyasetinin yakın gelecekte ciddi bir düğümlemeye işaret ediyor olması, sermayenin kısa ve orta vadeli ihtiyaçları ile birleştiğinde AKP'nin piyasacı misyonlarını çağırıyor. Patronlar açısından AKP hükümetinin emek karşıtı reformları sürdüreceği ve sermayeye kaynak aktarma mekanizmalarını canlı tutabilecek bir “rahatlığa” sahip olması gerekiyor.

HÜKÜMETLE 'SAVAŞ' İTTİFAKI

Patronlar kulübü TUSİAD'ın hükümetin meşruiyetini ciddi ölçüde kaybettiği bir dönemde oldukça dikkatli davranması ve geçmişte çeşitli momentlerde karşı karşıya gelmekten çekinmediği hükümete verdiği mesajlarda yumuşak bir üslup kullanması bununla ilgili.

İşin iktidar partisi ve Cumhurbaşkanı cephesinden görünümü, tabloyu tamamlıyor. İktidara gelirken arkasına birçok aktörün desteğini alan hükümet, 14 yılın sonunda birçok ortağını kaybetmesi ve Erdoğan'ın siyasi ömrünün risk altında olması nedeniyle hızla yeni meşruiyet kanalları yaratmaya çalışıyor. Sonuç getirip getirmeyeceğinden bağımsız olarak bu çabasının en önemli unsuru, sermayeye verilen sinyaller oluyor.

Türkiye'de AB rüzgarının estiği ve AKP'nin ülke tarihinin en büyük özelleştirme operasyonuna imza attığı bir hızlı dönemden sonra, piyasacı reformların görece yavaşladığı 3-4 yıl yaşanmıştı. Bu dönemi yavaş sermaye gruplarını ortak ettiği büyük altyapı projeleriyle geçiren hükümet, yeni siyasi ve ekonomik konjonktürde patron sınıfına artık bunun yetmeyeceğini gayet iyi biliyor. Hem içeride hem de dışarıda sermaye, 2000'li yıllarda olduğu gibi hükümetten büyük bir hamle bekliyor.

15 Temmuz'u önceleyen aylarda düğmeye zaten basılmıştı, darbe girişimi takvimi alabil-

sever

diğine hızlandırdı. Sermayenin güncel ihtiyaçları ile iktidarın meşruiyet arayışının keşişmesi, neo-liberal tahribatın yeni ve daha cüretli politikalarla derinleştirileceği bir döneme işaret ediyor. Üstelik bu dönem, AKP'li ya da AKP'siz olası tüm hükümet seçeneklerinde, başkanlık gündeminin neye bağlanacağından bağımsız olarak ve ülkede fiilen "savaş" ortamı devam ediyor olsa da kendisini dayatacak.

■ Aşkın Süzük

Koç'tan solo performans

GELENEKSEL SERMAYENİN EN ÖNEMLİ TEMSİLCİSİ KOÇ GRUBUNUN VELİAHTI ALİ KOÇ'UN 15 TEMMUZ SONRASI SERGİLEDİĞİ PERFORMANS, SERMAYE İLE HÜKÜMET ARASINDAKİ REZONANSI ORTAYA KOYMAYA VE SOMUTLAMAYA YETİYOR.

Ekim ayı sonunda ABD'nin Washington kentinde Smithsonian Müzesi'nde Kuran-ı Kerim Sanatı: Türk ve İslam Eserleri Müzesi'nden Hazine sergisinin açılışında Ali Koç'un yaptığı açıklamalar, AKP'nin yakın dönem dış politikasına açık destek niteliğindedir. Fırat Kalkanı operasyonunun ve bölgeye müdahaleci yaklaşımın Türkiye için bir gereklilik olduğunu vurguluyordu. Özetle, Batılı ülkelerin bölgeye Türkiye gibi bir ülkenin kayıtsız kalmasının mümkün olmayacağını anlayamadıklarını söyleyen Koç, sınırda var olan terör örgütleri konusundaki hassasiyetler gereği bu kaos ortamının giderilmesi için Türkiye'nin önemli bir rolü olduğunu belirtiyordu. Koç'a göre Türkiye bölgesel bir güç olmak istiyorsa, sağdan soldan içeriden dışarıdan saldırılara maruz kaldığı bir ortamda Türkiye burnunun dibinde olan bitene kayıtsız kalamazdı.

Koç'un bu açıklaması, Türkiye'nin sıcak savaşın dahi göze alınabileceği bir role

soyunmasının doğal olduğunu altını çiziyordu. Bu rolün içeride etnik temelde büyük bir çatışmayı ateşleme potansiyeli, belli ki çoktan "fiyatlanmıştı."

Yerle bir edilen Cizre'ye 2017 yılının ilk çeyreğinde 5 yıldızlı Divan Otel açmayı planlayan Koç grubu bu yatırımına Diyarbakır ile devam edecek. Siyasi, ekonomik ve toplumsal enkaza ancak bir fırsat olarak bakan sermaye sınıfından başka bir refleks beklemek büyük bir gaflet olacaktır. Irak ve Suriye tezkerelerini, pusuya yatmış ellerini ovuşturarak bekleyen bir sınıftan başka ne beklenebilir ki?

Aynı patronun geçtiğimiz hafta Cumhuriyet gazete-

si operasyonuna ilişkin basın sorularını "Şimdilik sadece Cum-

huriyet gazetesine geçmiş olsun diyorum. Bu sorunun cevabını daha uzun uzun ve sağlıklı bir ortamda cevaplayabilirim" diyerek geçiştirmesi ise sürpriz değildi. Ne de olsa, daha uygun bir döneme kadar hükümetin faşizan uygulamalarına karşı "demokratik" hassasiyetler geri çekilebilirdi.

Ali Koç'un bir süredir kapitalizmin yarattığı eşitsizliklere ve adil bir dünya ihtiyacına ilişkin diğer açıklamaları ise sınıfsal bir komediye dönüyordu. Ait olduğu sınıfın ihtiyaçları için sahneye çıkıp hükümete mesaj veren bir patron, eşitsizlikten yakınırken "küresel rekabet gücü" kazanmak adına emek karşıtı reformlar için çağrı yapılabiliyordu!

Zaten TÜSİAD da Cumhuriyet operasyonuna dair yaptığı açıklamada, konuyu rekabete bağlamıştı:

"Bu zorlu dönemde gerek iç istikrar gerekse uluslararası rekabet gücü açısından medya dâhil tüm özgürlük alanları ulusal çıkarlarımız açısından esastır..."

Reform dedikleri, işçi sınıfına saldırı ve sermayeye kaynak

HÜKÜMET YENİ REFORMLAR İÇİN OHAL DÖNEMİNİ BÜYÜK BİR FIRSATA DÖNÜŞTÜRDÜ VE ÜSTELİK PİYASACI BİRÇOK UYGULAMAYI "TERÖRLE MÜCADELE" GÜNDEMİNE DE USTALIKLA BAĞLAYABİLDİ. ŞİMDİ KARŞI ÇIKANLARIN "VATANA İHANET" İLE SUÇLANACAĞI DAHA SERT REFORMLARA HAZIRLANIYORLAR.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, 657 sayılı yasada değişiklik yapılacağı sinyali vererek, kamuda büyük bir güvencesizleştirme hamlesinin işaretlerini verdi.

Hükümetin ilan ettiği Orta Vadeli Program ve sonrasında 2017 Programında, kıdem tazminatının gasp edileceği üstelik takvim de (Mart ayı) verilerek duyuruldu. Aynı programlarda kiralık işçiliğin alabildiğine yaygınlaştırılacağı ve istihdamın esnekleştirileceği de belirtiliyor. 15 Temmuz'dan önce yasalastırılan

kiralık işçiliğin nasıl uygulanacağına ilişkin yönetmelik yine KHK'larla birlikte Resmi Gazete'de yayımlandı. İşçi kiralınmaya fiilen başlanması, yine OHAL dönemine denk düştü.

Sermayeye fon yaratmak adına gündeme getirilen ve OHAL günlerinde TBMM'de yasalastırılan zorunlu bireysel emeklilik sigortası (BES) uygulamasına 1 Ocak 2017'den itibaren geçilecek.

Ayrıca, patronlara devasa kaynaklar yönlendirilmeye devam ediyor. Ekonomiyi canlandırma gerekçesiyle verilen kapsamlı

teşviklere, hükümetin her yeni gün verdiği yeni garantiler ekleniyor.

Son olarak Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi'nin kamuoyuna yaptığı açıklamalarla "süper teşvikler"den haberdar olduk. Her sektörden 48 şirketin davet edildiği uzun bir toplantıda sermayeye, "ucu açık" büyük teşvikler verileceği açıklandı.

Ülkede siyasi istikrarsızlık artar ve düzen siyasetinde belirsizlikler çoğalırken, oluşan puslu havadan en çok patronlar yararlanmaya devam ediyor.

KEMAL OKUYAN

Sosyalist bir Türkiye Mustafa Kemal'e bak

Yedi ya da sekiz yaşında bir çocuk, avazı çıktığı kadar bağıyor; "ateşe atarım kendimi..."

Serdar Ortaç'ın bir şarkısını söylemiyor, nutuk atıyor okul bahçesinde mikrofon elinde. 10 Kasım töreninin provası ve belli ki Kurtuluş Savaşı'na gönderme yapan bir metinde işgalcilere direnme kararlılığını yansıtan sözler bunlar. Bütün mahalle inliyor, oradan sevimli bir adam yüksek sesle söylüyor: "Atma evladım kendini ateşe."

Bizim zamanımızda da böyleydi, öncesinde de... Atatürk'ü küçük çocuklara böyle anlatıyorlar, başka türlü ellerinden gelmediği için. Çocuk eğitiminde soyut varlıklara, dinsel dogmalara, ölüme ve canla bedel ödemeye öykünmeye yer yok oysa. Mustafa Kemal'in küçük yaşlarda bir fetişe dönüşmesinin tek sonucu yabancılaşma halidir.

Şimdi "Atatürk'ü unutturmaya çalışıyorlar" deniyor ya, unutturmanın yolu biraz da çocukları ateşle imtihana

sokan zihniyetle açıldı.

Çocuklara güle oynaya, gençlere gerçek değerleriyle anlatılacak bir Mustafa Kemal'in her durumda can sıkacağı açıktı. "Devrim" fikrine kendi elleriyle meşruiyet katmalarını herhalde bekleyemezdik. Dolayısıyla "düşman kovalayan" "asker" kişiye indirgendi Mustafa Kemal. AKP de şimdi onun üzerinde tepinirken, hiç umursamaksızın aynı ilkeliliği sürdürüyor; sakınca görmüyor. "Cennet için ateşe atlayacak" nesillere ihtiyaç var nasılsa.

Doğa üstü, yalnız ve biricik bir "kurtarıcı" tarihte varsa, bugün de var olabilir pekala!

Uzun mesele bu, benim bu yazıdaki derdim ise Mustafa Kemal'i sosyalist bir Türkiye'de nasıl anlatacağımızdır. Çocuklara değil de yetişkinlere...

Başlayalım.

Büyük bir devrimcidir.

19. yüzyılda Osmanlı'da ortaya çıkan ve en güçlü ifadesini Jön Türkler'de bulan burjuva devrimciliğinin sürdü-

rücüsüdür.

İttihat Terakki'nin iktidar yıllarındaki yıpranmışlığının yol açtığı itibarsızlaşmayı ve bu itibarsızlaşmanın burjuva devrimci hareketinde yarattığı kadro zayıflamasını liderlik beceriyle telafi etmiştir.

Bütün dünyadaki dengelemin altüst olduğu Birinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde uluslararası alanda "devrim cephesi"ni tercih etmiş, orada konumlanmış, bu cephenin lehine önemli başarılarla imza atmıştır.

Halifelik ve saltanatın kaldırılması için kişisel otoritesini devreye sokmuş, kararlı durmuştur.

Çok zorlu ve geri bir toplumsal zeminde "birer" ilerleme olduğu açık üst yapısal dönüşümleri hayata geçirmiş, laiklik konusunda oldukça radikal bir tutum almıştır.

Pragmatist bir siyasetçidir. Emperyalist işgale karşı mücadele ederken bile büyük devletlerle anlaşma yolları aramış ve bunu büyük ölçüde başarmıştır. Fetih iddialarını

“**KUŞKUSUZ TÜRKİYE'DE DEVRİMCİ MÜCADELENİN BUNDAN SONRAKİ SEYRİ, SOSYALİST KURULUŞUN İDEOLOJİK-SİYASAL KOORDİNATLARI DA BELİRLEYİCİ OLACAKTIR AMA BU COĞRAFYADA, TARİHSEL İLERLEME ANLAMINA GELEN DÖNÜŞÜMLERE MESAFELİ BİR DEVRİMCİLİĞİN MÜMKÜN OLAMAYACAĞI İYİCE ORTAYA ÇIKTIĞINA GÖRE, MUSTAFA KEMAL'E NASIL BİR YER VERİLECEĞİNİ BUGÜNDEN KESTİRMEK MÜMKÜNDÜR.**”

2010 yılında ne demistik?

Türkiye solunun Kurtuluş Savaşı sorunu

Kurtuluş Savaşı'nın tarihimizin değerli bir kesiti olduğunu söylüyoruz. Mevcut sınıfsal dengeler, uluslararası koşullar ve kutuplaşmalar hesaba katıldığında Kurtuluş Savaşı'nı değersizleştirmek, onu hafife almak ya da onun şu ya da bu devrimci kriterle bakıldığında tarihe negatif bir etkiye bulunduğunu ileri sürmek Marksist bir tutum olmaz.

Öte yandan Kurtuluş Savaşı'nın yönetici kadrolarının sınıfsal karakterine karartma uygulayarak, onların burjuvazi temsil ettiği gerçeğini gizlemek, bu kadroların devrimle karşı-devrim arasındaki salınımlarında onlara devrim cephesinde durmak konusunda uluslararası koşulların fazlasıyla yardımcı olduğunu kabul etmemek, Kemalizmin yüzünü sola, sosyalizme döndüğünü ama ülkenin geri yapısının buna izin vermediğini iddia etmek de Marksistlerin işi

olamaz.

Elde Kurtuluş Savaşı'na ilişkin, her iki saplantılı yaklaşımı etkisizleştirecek bilgi, veri var. Marksizmin çözümleme gücünün Kurtuluş Savaşı'nın karmaşasına işlemeyeceğini söylemek, Türkiye tarihinin özgünlüğünü abartıp sosyalist teoriyi fazlasıyla hafife almak olur.

Solun Kurtuluş Savaşı'na ilişkin arızaların kaynağında bilgisizlik olduğunu düşünmemek gerekir. Bilgi de, bilgisizlik de belli bir ideolojik doğrultuya hizmette kullanılabilir; günümüzde hiçbir ideoloji salt bilimden hareket edemez, bunun tersi de geçerlidir.

Bugün sol adına AKP'ye açık ya da örtülü bir destek neden veriliyorsa, Kurtuluş Savaşı'nın tarihsel değeri de o nedenle reddediliyor; bugün sol adına CHP'nin yörüngesi dışına çıkılmaması neden vaaz ediliyorsa, Kurtuluş Savaşı'nın sınıf

'de mak...

terk eden ve küçülen bir Türkiye için zaman kazanmayı hedeflemiştir.

Zamanı Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi için kullanmıştır. Savunduğu "devletçi" ekonomik politikalar dahi sermaye sınıfının gelişmesini gözetken bir içeriktedir.

Marksizmden hemen hiç etkilendiği gibi, bir burjuva devrimcisi olarak kendisine şekil verecek düşünce akımlarından uzak durmuş, dolayısıyla kendi adına yazılan Kemalizmin her yöne çekiştirilebilmesine olanak sağlamıştır.

Sosyalizmin Türkiye'de bir seçenek haline gelmesinin kendi projesi için her açıdan tehlikeli olduğunu sezerek bu seçeneği güçlendirecek aktörleri ortadan kaldırmak ya da etkisizleştirmek

"DEVİRİM"
FİKRİNE KENDİ
ELLERİYLE MEŞRUIYET
KATMALARINI HERHALDE
BEKLEYEMEZDİK.
DOLAYISIYLA "DÜŞMAN
KOVALAYAN" "ASKER"
KİŞİYE İNDİRGENDİ
MUSTAFA KEMAL.

için uğ-
raşmıştır.

Ta-
rımında
kapitalizmin
gelişmesini hız-
landıracak radikal
adımlardan kaçınmış,

geri ekonomik yapıların yarattığı siyasal ve ideolojik tehdidi onlarla uzlaşarak bertaraf etmeye yönelmiştir.

Kürt sorununu aşiret yapısını veri olarak kontrol etmeyi denemiş, kendi ittifak sistemine

dahil olmayan unsurları elimine etmeye çalışmıştır.

Ortada çelişkili bir durum mu var?

Bence yok. Türkiye'de burjuva devriminin ufku bunun ötesine geçemezdi. Oraya kadar! Şimdi...

Sosyalist bir Türkiye'de, bu "sivil"e dostça bakmamak, kendi mirasında özel bir yer vermek bana göre olanaksızdır.

Kuşkusuz Türkiye'de devrimci mücadelenin bundan sonraki seyri, sosyalist kuruluşun

ideolojik-siyasal koordinatları da belirleyici olacaktır ama bu coğrafyada, tarihsel ilerleme anlamına gelen dönüşümlere mesafeli bir devrimciliğin mümkün olamayacağı iyice ortaya çıktığına göre, Mustafa Kemal'e nasıl bir yer verileceğini bugünden kestirmek mümkündür.

Bunları konuşmak için çok mu erken?

Niye ki!

İleriye bakmak zorundayız. Gericilik ve geriye bakmak bu ülkeyi "ateşe attı" çünkü...

karakteri o nedenle bir kenara konuyor, onun Türkiye devrimi için gerekli bütün ideolojik kaynakları barındırdığı aynı nedenle ileri sürülüyor.

Her iki durumda da sosyalizmsiz bir solculuk ya da devrimcilikle karşı karşıyayız.

Türkiye burjuva devrimine sırtını dönmek, onu Türkiye'nin bugününe bakarak yargılamaya kalkmak, Türkiye'de sosyalist seçeneğe yer olmadığını ileri sürmek demektir. Burjuva devriminin 1908 uğraşında, işçi sınıfı ilk ciddi çıkışlarını gerçekleştirmiş, gerici ideolojilerle hesaplaşmada ilk kez bu kadar radikal bir tutum geliştirilmiş, mutlak yetki yapı daha öncekilerden çok daha köklü bir sarsıntı geçirmiş, ekonomik gelişmenin önünü tıkayan toplumsal etmenlerde önemli delikler açılmıştır. Jön Türkler ve İttihat Terakki geleneği

olmasaydı, bu dönüşümler olmayacak, en azından gecikecekti.

"Olsun, onlar olmasaydı, işçi sınıfı serpilip gelişecek, komünistler gerçek devrimci dönüşümlere imza atacaktı" masalı, sosyalizme ilişkin mutlak bir inançsızlık ve bu inançsızlığı laf ebeliğiyle kapatmak anlamına gelir.

Burjuva devrimcilerinin 1908'de de, Kurtuluş Savaşı döneminde de hem tarihinin akışını hızlandırıp nesnel koşullarda köklü altüst oluşlara neden olarak önünü açtıkları, hem de çeşitli nedenlerle örtülü bir müttefiklik ilişkisi kurdukları işçi sınıfı hareketini, onun ideolojik-siyasal temsilcisi olan sosyalistleri, komünistleri sürekli kontrol altında tutmaya çalışıp, zaman zaman ağır darbeler vurma ihtiyacını hissetmelerine gelince...

Bu durum, her şeyden önce, burjuva devrim sürecinin Anadolu toprağını nasıl havalandırdığını, ne tür sınıfsal, ideolojik dinamikleri tetiklediğini gösterir.

İşçi sınıfının, solun baskılanmasınaysa tek başına "sınıf kını" ile bakamayız. Açık söylemek gerekirse, Kurtuluş Savaşı denince aklına Mustafa Suphilerin katlinden başka bir şey gelmeyenlerin çok kararı ve ilkeli olmak bir yana komünist bile olabileceklerini düşünmüyorum. Bu yaklaşımla bütün uyanlara karşın Anadolu'daki mücadeleye katılmaya çalışırken katledilen Mustafa Suphi'yi "aldatılmış bir saf" olarak tarihe havale edersiniz.

(..)

(Bu yazı 31 Ağustos 2010 tarihinde sol Portal'da yayınlanmıştı)

6 Kasım günü Türkiye'nin 11 yerinde komünistler buluştu. Komünist Parti'nin düzenlediği toplantılara parti üyelerinin dışında bazı davetliler de katıldı. Toplantı duyuruları "yıldönümü" başlığını taşıyordu ama anma etkinlikleri olarak gerçekleştirilmedi. Ekim Devrimi'nin ardından geçen 99 yıl, Gelenek Dergisi'nin ilk sayısının ardından geçen 30 yıl, Sosyalist İktidar Partisi'nin TKP adını almasının ardından geçen 15 yıl, 6 Kasım gününü bir "yıldönümü" olarak görmemize neden olmuştu ama yıldönümünde geçmişi anmayı değil, mücadelemizin ve bu mücadelenin asıl aracı olan "Parti"nin bugününü ve geleceğe ilişkin planlarını konuşmayı tercih ettik.

Toplantılar önemli siyasal karar ve değerlendirmelerin paylaşılması kadar, örgütlü gücü, Parti'yi bir araya getirmesi ile de önem ve anlam kazandı. İstanbul, İzmir ve Ankara gibi kentlerde yapılan kalabalık toplantılarda da, daha küçük salonlara sığmaya çalıştığımız kentlerdeki toplantılarda da bu görülmüyordu.

Komünist Parti üyeleri ve partinin mücadelesine omuz vermeye hazır dostları 6 Kasım 2016'dan büyük bir güç ve inançla çıktılar.

'KÖKLÜ ÜNİVERSİTELER' KÖKÜNDEN SALLANIRKEN...

Gericiлик ve piyasacılıktan gayri, OHAL nedir ki?

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE BİRİLERİ, "KARMA EĞİTİME KARŞI" KAMPANYA DÜZENLERKEN, TEPEDEKİ MUADİLLERİ KHK'LARLA "TEMİZLİK" OPERASYONU YAPIYOR. OHAL VE KHK TARTIŞMALARI, BU İKİSİNİ YAN YANA GETİRMEYEN, AKP DÜZENİNİN ÖZÜNDEKİ MOTİFLERİ GÖRMEYEN ANLAŞILAMIYOR.

AKP'li yıllar boyunca üniversitelerle girişilen hesaplaşma, gençliği teslim alma operasyonları, 15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile kendisine bir "yasal zemin" yarattı. İstanbul Üniversitesi'nde okul ile alakası olmayan kimi gerici derneklerin ve rektörlükten izinli kimi kulüplerin "OHAL'de Karma Eğitime Karşısız" başlıklı bir kampanyayı başlatabilecek cesareti kendilerinde bulması Türkiye'deki gerici düzenin hamlelerinden bağımsız düşünülemez. Sermaye düzeni ülkeyi yangın yerine dönüştürürken, gericileştirme operasyonunda da gaza basılıyor. OHAL'in arkasına sığınan gericilerin üniversiteye ve ilerici fikirlere pervasızca saldırısı, OHAL'in yalnızca bir baskı ve sindirme mekanizması olarak görülemeyeceğini de kanıtlar nitelikte.

Buna karşı Komünist Gençlik imzasıyla başlattığımız, türlü engelleme girişimine rağmen kimi zaman zor şartlar altında sürdürülen karşı duruş, iyi bir toplantıyla karşılığını buldu. Bu kampanyanın ilahiyat fakültesin-

de başlatılmasının önemsiz olduğunu, herhangi bir üniversitenin herhangi bir fakültesinde karma eğitimin tartışmaya açılmayacağı, bu saldırıları göğüslemek için üniversitelerde aydınlanmacı bir hattın güçlendirilmesi gerektiği vurgulandı.

KANUNSUZ KARARNAMELER

OHAL'in gericiliğe sağladığı nimetler bununla sınırlı kalmıyor, hükümet çıkarttığı kanun hükmünde kararname ile muhalif eğitim emekçilerine dönük saldırıların da dozunu artırıyor. Akademiklerini içini boşaltan ve hiç olmadığı kadar piyasanın kucacağına iten AKP iktidarı, bununla mücadele eden, bilimde ısrar eden muhalif akademisyenleri güvencesizleştirme, uzaklaştırmaya devam ediyor. Çıkardığı 674 sayılı KHK ile ÖYP kapsamındaki bütün eğitim emekçilerini 50d maddesine geçirerek güvencesiz çalışma koşullarına itiyor ve bu şekilde üniversitelere boyun eğdirebileceğini düşünüyor. Ve boyun eğmeyen herkese saldırıyor.

Örneğin, iş güvencesi için 50d'ye karşı başlayan mücadelenin bir parçası olan, yıllarca üniversitedeki cemaat yapılanmasına karşı mücadele eden ve solcu kimlikleriyle bilinen 11 akademisyen, AKP'nin "cemaatle hesaplaşma" kisvesi altında çıkarttığı KHK'lar ile ihraç edildi. Hemen ardından Komünist Gençlik'in de örgütleyicisi olduğu, öğrencilerin ve akademisyenlerin yoğun katılımıyla yapılan eylem ile AKP'nin üniversiteye dönük saldırısına boyun eğilmeyeceği, üniversiteye sahip çıkılacağı ilan edildi.

ÜNİVERSİTEYE SAHİP ÇIKMAK

İstanbul Üniversitesi örneğinde ve genel olarak üniversitelerde, aslında uzunca bir süredir var olan "OHAL"ın üzerimizde yarattığı baskının nasıl aşılabacağına dair bir tartışma anlamlı olacaktır. Evet, üniversitemizde çok ciddi bir fiziki baskı var fakat burayı besleyen siyasi kanalı gözden kaçırmamak gerekli. Kariyer kulüplerinin üniversite gençliğini gelecekte "iş dünyasında yükselmek" gibi boş vaatler

ile kandırdığı, gericilerin OHAL'e sığınarak karma eğitimi tartışmaya açtığı, eskiden gizli saklı çalışma yürüten faşistlerin artık üniversitede solcu öğrencilere karşı güç gösterilerinde bulunduğu tabloyu görmeden bu fiziki baskı aşılamaz. Üniversitenin vaziyeti, memleketten bağımsız değil. Üniversiteyi bu hale getiren de sermaye iktidarından başkası değil. Bunların karşısında net bir siyasi hattı örgütlemeyen üniversiteye sahip çıkılmaz.

Öğrencilerin büyük bir kısmı, okumak için çalışmak zorunda ve mezun olduğunda da işçi sınıfının bir parçası olacak. Bu yüzden üniversitelerde sermaye sınıfına karşıtlığın, siyasi bir içerikte örgütlenmesi gerekiyor. OHAL tartışmaları, bu nedenle, sınıfsal içerikten soyutlanarak tartışılmaz. Patronlar gerici olmadan yapamaz. Üniversiteler, gericiğin "hakimiyet" şovu yapmayı sürekli gündemde tuttuğu yerler olarak öne çıkıyor. İçi boşaltılmış demokrasi, barış ve adalet vurguları ile "faşizme karşı omuz omuza" gelmenin üniversitelerde de karşılığı bulunmuyor.

OHAL'LERİN, SIKIYÖNETİMLERİN, KRİZLERİN YÜKÜ İŞÇİYE...

Alavere, dalavere...

SERMAYE SINIFININ EN BÜYÜK BECERİSİ KENDİ KÂR HIRSININ VE KAPİTALİST DÜZENİN KAÇINILMAZ SONUÇLARI OLARAK ORTAYA ÇIKAN DURUMLARI "ORTAK KADER" OLARAK SUNMAK VE YÜKÜ EMEKÇİLERE BİNDİRMEKTİR. ÇOĞU DURUMDA ASLINDA ORTADA FELAKET DE YOKTUR VE AMAÇ SÖMÜRÜYÜ DERİNLEŞTİRMEKTİR

Türkiye Cumhuriyeti'nin iktisadi tarihinin özeti gibidir bu cümle: Siyasi krizlerle, OHAL'lerle, darbelerle, sıkıyönetimlerle yaşanan "uzatılmış bir olağanüstü haller ülkesi" haline getirilen Türkiye'de, 70-80 yılın krizinin yükü, ağırlığı, bedeli işçiye, çalışana, üretene, yaratana; sınıfa, işçi sınıfına ödetildi.

En kaba anlatımıyla, paranın "para" etmemesi, değer kaybetmesi, işe yaramaz hale gelmesi anlamına gelen devalüasyon dönemleri bunun en somut örneği.

"Emeğinden başka satacak bir şeyi olmayanların daha da fakirleşmesi" anlamına da gelen devalüasyonlar, hep siyasi kriz süreçlerinde gündeme gelmiş, işçi sınıfı daha da yoksullaşırken, patronlar sınıfı daha da zenginleşmiştir.

"Stabilizasyon" ve "istikrar" nutuklarıyla birlikte gelen devalüasyon dönemlerinde, emekçilerin yaşam koşulları daha da kötüleşti, alım güçleri daha da azaldı, insanca yaşam standartları daha da bozuldu. 1946, 1958, 1970, 1980, 1994 ve 2001 yıllarında yaşanan devalüasyonlara hep OHAL koşulları, darbeler, olağanüstü haller, baskı dönemleri eşlik etti. Siyasi krizlerin faturaları şiddet, baskı ve yoksullaşma olarak emekçi sınıfa ödetildi.

7 Eylül 1946 devalüasyonu, Türkiye'yi bambaşka bir rotaya sokan, kapitalist sistemin içine iten, emekçilerin değil patronların ülkesini yaratan bir dönüm noktasıydı. Dünya Bankası'yla, IMF'yle bütünleşilen, işçi düşmanı liberal ekonomik düzene geçişin, emperyalist güdüme girişin bir dönüm noktası oldu. Bedelini işçiler ödedi.

Menderes'li yıllarda ortaya çıkan siyasi kriz de 1958 devalüasyonu ile birlikte, bedeli emekçilere ödetilen bir olağanüstü

döneme götürüyordu ülkeyi. Ve yine bedeli işçiler, çalışanlar, yoksullar ödedi.

Demirel'li yılların siyasi krizi, önce 1970 devalüasyonuna yol açıyor ve hemen ardından faşist 12 Mart 1971 muhtırası yaşanıyor, özgürlükler askıya alınıyor, faşizan uygulamalar ayyuka çıkıyor, yoksullar daha da yoksullaşıyor, bedelini işçilerin ödeyeceği yeni bir dönem başlıyordu.

24 Ocak 1980 ekonomik yıkım kararları ile bu kararların siyasi ayağı 12 Eylül 1980 faşist darbesi, ülkede emekçilerin yıkımını daha da katmerlendiriyor, patronlar sınıfı adına yeni bir dönem açılıyordu. 650 bin kişinin gözaltına alındığı, 1 milyon 683 bin kişinin fişlendiği, 50 kişinin idam edildiği, 171 kişinin işkenceden öldüğü bir süreç yaşanıyor. 12 Eylül'den sonra acımasızca ve vahşice uygulanan neoliberal ekonomi politikaları, işçi sınıfını

daha da yoksullaştırıp geleceksizleştirirken, sermaye sınıfının diktatörlüğü pekişiyordu.

1990'ların ortalarında yaşanan siyasi kriz yine bir "emekçi yıkımı" devalüasyonu sonucunda, işçi sınıfına ağır bedeller ödeten 5 Nisan kararları alınıyordu. "Tüm toplum kesimlerinden fedakarlık beklemek toplumsal uzlaşmanın gereğidir" sözünü dilinden düşürmeyen DYP-SHP hükümetinin üyelerinin paketinde sosyal güvenlik reformu da vardı. Bütçeden SSK'ye aktarılan para kısılacak, özel sağlık ve özel emeklilik sigortası teşvik edilecek, emeklilik için prim ödeme gün sayısı artırılacak, emekli aylığı ödemesi yaş sınırı yükseltilecek, prim ödeme oranları arttırılacak, güncel denge denerek emekli aylıkları düşürülecekti. Bu olağanüstü halden de, burjuvazinin çıkarlarının gözetilmesi, emekçi sınıfların yoksullaştırılması çıkmıştı.

2001'deki siyasi kriz de, yoksul kesimleri daha da yoksullaştıran bir devalüasyonla sonuçlanmış ve sürecin sonunda bir ABD projesi olan AKP iktidara getirilmiş, siyasal islam boylu boyunca devlet politikası haline gelmişti.

Siyasi krizler, OHAL'ler, sıkıyönetim dönemlerini aratmayan günler yaşadığımız bugünlerde de, yine bedeli emekçiler, yoksul kesimler, geçinmek için çalışmaktan başka çaresi olmayanlar; yani işçi sınıfı ödüyor. Her türlü özgürlüğün askıya alındığı, grevlerin, hak arama çabalarının OHAL bahanesiyle bastırıldığı bir dönem... 12 Mart, 12 Eylül dönemlerini asla aratmayan bir darbe, şiddet ve yoksullaştırma dönemi... Ve elbette patronlar sınıfı kasalarını doldurmaya devam ediyor!

■ Ahmet Çınar

65 YIL ÖNCE DE BU İŞ BÖYLEYDİ

Bu haller hep emekçilere olağanüstü

SAVAŞ ZAMANLARI, DIŞARDAKİ SAVAŞIN DIŞINDA KALIP İÇERDE KİTLİK YAŞANAN ZAMANLAR, SIKIYÖNETİMLER, DEMOKRASİYE GEÇİŞLER... HER DURUMDA 'MİLLETİN BİRLİĞİ' İÇİN ÇAĞRI YAPANLAR, EMEKÇİLERİN KANINI EMDİ.

Artan hayat pahalılığı. Maaşların zamanında ödenmemesi. “Enflasyonlu yıllar” geride kaldı aldatmacası ile kuruş oynamayan maaşlarda her gün düşen alım gücünün bıraktığı koca delikler. İş güvencesinin olmaması. Kapitalist kâr hırsının neden olduğu işçi cinayetlerinin yaşamı ucuzlaştırması. Her türlü örgütlenme girişiminin baskılanması. Ulaşım sisteminin bir çile haline gelmesi. İşyerlerinde manevi istismar ve tacizin neredeyse bir zorunluluk haline gelmesi. Yakacak ve yiyecek bulma sıkıntısı...

Bu ve buna benzer sorunlar modern kapitalizmin hüküm sürdüğü tüm ülkelerde emeğiyle geçinenler için çeşitli farklarla da olsa sürekli olarak gündemde. Bu yazıda bunların bir adım ötesine giden durumlara göz atacağız. Anlatacağımız, 65 yıl önce içinden geçmiş ve bugün yine geçmekte olduğumuz “olağanüstü” günlere vurgu yapıyor.

ÇOCUKLAR BABASIZ, İŞÇİLER SÖMÜRÜSÜZ KALMADI

Türkiye 2. Dünya Savaşı'na katılmadı. Çok istedi ancak katılmadı. Kurumsal ve geleneksel Alman hayranlığı, sol düşmanlığıyla birleşince Nazilere yandaş olundu, savaş sırasında yasak olmasına rağmen bu ülkeye ham madde ihracı yapıldı, işgal altındaki Sovyet topraklarındaki cephelere askerî gözlemciler gönderildi ama nafiye. Savaşa katılmamış olmasına rağmen Türkiye, toplumsal hayatta savaşa katılmaktan beter oldu.

Yaklaşık bir milyon erkek vatandaşın silah altına alındığı,

“düşmanın kapıda beklediği” bir dönemden söz ediyoruz. Olağanüstü dönemler olağanüstü önlemler gerektirirdi ve sıkıyönetim kolayca ilan edildi. Milli Koruma Kanunu yayınlandı. Korunan milli idi ama hakkı yenilen hep emeğiyle geçinen işçiler oldu. Çalışma saatleri keyfi şekilde uzatıldı, fazla mesai zorunlu hale getirildi, iş bırakmak yasaklandı, “mükellefiyet” adı altında zorunlu çalışma getirildi. Maden işçileri insanlık dışı çalışma koşullarında yerin bilmem kaç yüz metre altına bile isteye ölüme gönderildi. Hafta tatilleri iptal edilirken, kadın ve çocuklara çok ağır çalışma koşulları dayatıldı. 14 saate varan iş günü uygulandı. İş kazaları arttı, iş hastalıklarının önü açıldı, unutulmuş salgınlar hortladı. Ev kiralarını ödeyemeyen işçiler gecekondularda insanlık dışı koşullarda yaşamaya zorlandı. Suyu, ısınma sistemi, kanalizasyonu olmayan yerlerde yaşamak durumunda bırakıldı. Yolsuz, ulaşımsız kaldı. Temel tüketim maddelerinin devlet tarafından tedarik edilmesinde yaşanan muazzam sorunlar sonucunda karaborsa yaygınlaştı, işçiler açlığa zorlandı, her daim aç gezen binlerce, on binlerce insan yaratıldı. Humma, verem, tifüs salgınları sıradanlaştı.

ÖRGÜTLÜ DİRENİŞ, DAİMA!

Hakkını arayan, patronlar güllük gülistanlık hayatlarına devam ederken kendilerinin yavaş yavaş ölüme terk edilmelerini kabul etmeyen işçiler de vardı. Onlar da düzenin kolluk güçleri tarafından baskı altına alınıyor, çevrelerindeki de “Harp

var, gavur kapımıza dayandı. Katlanın ve halinize şükredin” denilerek baskı altında tutuluyordu. İşçi sınıfı belki romanlarda anlatılan, filmlerde gösterilen şanlı kalkışmalar yaratamadı o günlerde. Belki grevler düzenleyemedi savaş uygulamalarına karşı. Ancak iş yavaşlatarak, tanımlanan işi yapmayarak, kavga ederek, dövüşerek postu pahalıya satıyordu. Patrona karşı ağızdan ağza yayılan protesto türküleri yakıyor, molalarda kulaktan kulağa direniş fikirleri yayılıyor, belki de zorunlu çalışma koşullarından firar planları yapıyordu. Firar

eden kaçak işçilerin ailelerinin rehin alınmasına, yakalanırlarsa asker olarak ücretsiz şekilde madenlerde çalıştırılmasına rağmen direniş ve firar devam ediyor, önü alnamıyordu.

İŞÇİLERİN KURTULUŞU

Anlatılanlar 65 yıl öncesine ait olsa da günümüze ne kadar da benziyor. Görülüyor ki ister savaş durumu olsun, ister olağanüstü hal olsun toplumsal hayatı derinden etkileyen kriz dönemleri eğer iktidarda değilse doğrudan işçileri, emekçileri vuruyor. Sıkıyönetim altında bütün hakları

OLAĞANÜSTÜ DÖNEMLERİN OLAĞAN ŞÜPHELİSİ **BORSA KARASI**

gasp edilmiş işçileri çalıştırarak servetlerine servet katan patronlar, halkın temel ihtiyaçları üzerinde karaborsadan vurgun vuranlar, milletin ekmeğine talaş karıştırarak zengin olanlar ve bunlara göz yumanlar bir yanda. İşçiler ve emekçiler öte yanda. İlk olarak ateşe atılan, ekmeği elinden ilk alınan, canına ilk kastedilen işçiler oluyor. İster olağan zamanlarda olsun ister olağanüstü, işçi sınıfı kendi sınıfsal kurtuluşuyla beraber toplumsal kurtuluşu kazanmadıkça emekçiler bu tür uygulamalara maruz kalmaya devam edecek...

Sermayenin kriz fırsatçılığının "nizami" biçimlerinin yanında bir de "gayrinizami" hatta yasa dışı biçimleri var. Savaş dönemleri başta, özel kriz anlarında spekülasyonlar, piyasa manüplasyonları ya da karaborsacılık yöntemleriyle yükünü tutan, yoksullaşan halkın sırtından kendisi zenginleşen patronlar Türkiye'de de dünyada da istisna değil.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında olağanüstü durumun yarattığı koşullar sonucunda tarımsal ve sanayi üretim düşerken, dış ticaret ciddi biçimde etkilenirken, ücretler reel olarak yarıya inmiştir. Aynı dönemde ortaya çıkan stokçuluk ve karaborsacılık, alınan onca önleme rağmen "durdurulamamış" ve savaş sona erdiğinde ülkede bir "savaş zengini" kesim oluşmuştur.

İşçilere koşullar gereği özveride bulunmaları

anlatılırken, sermaye sahipleri savaş rüzgarlarının estiği günlerden itibaren stokçuluk gibi yöntemlerle zenginliklerini büyütmüşlerdir.

Savaş dönemi boyunca enflasyonun, savaşın dışında kalmayı başarmış olan Türkiye'de, savaşan ülkelerin üzerinde olması gerçekten ilginçtir! Ülke çapında ortalama fiyat artışı 1938-1945 yılları arasında yüzde 400'dür.

Tarımsal üretimde yaşanan ağır düşüş ve ithal edilen mallarda yaşanan darlık temel ihtiyaçların "karne" ile karşılanması anlamına gelirken, zenginler bu "sefalet yıllarını" refah içinde zenginliklerini artırarak geçirmişlerdir.

Olağanüstü durumların siyasal baskılar ve hak arama yasakları ile işçi sınıfını vurmaya dışında bir de ülkemiz emekçileri için böyle bir gerçeklik vardır.

Dünya komünist partileri

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ'NİN YILDÖNÜMÜNDE ÇEŞİTLİ ÜLKELERDEN KOMÜNİST PARTİLERİN YAPTIKLARI AÇIKLAMALARDAN BİR DERLEMİYİ İLGİNİZE SUNUYORUZ.

Türkiye'den Komünist Parti'nin de içinde yer aldığı Avrupa Komünist İniyatifi Sekreteryası, Ekim Devrimi'nin 99. yıldönümü için bir açıklama yayımladı.

"Sosyalizm zorunlu ve günceldir" başlıklı açıklamada, Devrim'in 21. yüzyılda yaşayan insanlar için ne anlama geldiği açıklandı.

Açıklamada 8 maddede şunlar söylendi:

1) Büyük Ekim, bütün insanlığa halkın kendi çıkarlarına hizmet eden bir sosyo-ekonomik sistemi seçebileceğini, kapitalizmin insanlık tarihinin zirvesi olmadığını, onun can çekiştiğini ve düzeltilebilir olmadığını gösterdi. O, savaş, sömür, yoksulluk, sefalet, işsizlik ve mülteciler yaratmaktadır. İnsanlığın başka bir alternatifi vardır: sosyalizm.

2) Büyük Ekim, halkın, eğer yaşam koşullarını kökten değiştirmek istiyorsa, kaderini kendi ellerine alması gerektiğini gösterdi. Kapitalizm, kapitalistlerin üretim araçlarına sahip olduğu bir toplumdur. İşçi sınıfı ve halk, kapitalist sınıfın kâr etmesi için sömürülmektedir.

3) Büyük Ekim, işçilerin ve diğer emekçi kitlelerin devrimiydi. Toplumdaki büyük bir değişimi, bir toplumsal devrimi temsil etti.

4) Büyük Ekim, işçilerin ve emekçi kitlelerin yalnızca devrimci stratejiye sahip komünist partilerin rehberliğiyle kazanabileceğini gösterdi. 1917'den bu yana 99 yıl geçti ve komünistlerin kapitalizmi sosyalizm için devirmeye çalıştıklarını gösterdi. Burjuva liberalleri, sosyal demokratlar ve oportünistler kapitalist barbarlığı yönetmeye çalışıyor.

5) Büyük Ekim, burjuva iktidarını yıkma stratejisi ile

hareket eden örgütlü ve disiplinli Marksist-Leninist partiler olmaksızın işçi sınıfı ve halkın kazanamayacağını gösterdi.

6) Büyük Ekim, kapitalizmin yenilebileceğini gösterdi. O, sosyalist devrimler çağını başlattı. 1919'daki Macaristan, Slovakya ve Bavyera'da kurulan Sovyet cumhuriyetleri, sosyalist devrimler, sosyalist devrimin yalnızca Ruslara ait bir fenomen olmadığını, bütün ülkelerdeki işçilerin ortak özlemi olduğunu ortaya koydu. Büyük Ekim, 1920'lerde Avrupa ve tüm dünyada, kapitalist ülkelerdeki halkların zafetine katkıları anlamlı komünist partilerin doğuşuna itki sağladı. Burjuva sınıflar, sosyalist devletlerin baskısı altında tavizlere zorlandı - şimdilerde, teker teker ortadan kaldırılan tavizler.

2. Dünya Savaşı'na neden olan kapitalizmdi. Halkların büyük anti-faşist zaferine en büyük katkıyı yapan sosyalist Sovyetler Birliği'ydi. 2. Dünya Savaşı sonra-

sında Doğu ve Orta Avrupa'daki, Asya ve Latin Amerika'daki ülkeler sosyalist yolu izlediler.

Geri çekilişe, karşı devrime rağmen, çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Başarılar ve başarısızlıklar, devrimin gel-gitleri oldu, fakat sosyalizmin küresel zaferi kaçınılmazdır.

7) Kapitalizm insanlığın sorunlarını çözemez. Bilim ve teknolojinin gelişimi, milyarlarca insanın iyi yaşama sahip olmasının yaratılmasına yol açacaktır, ancak kapitalizm bunun önünde engeldir. Sosyalizm acil bir görevdir.

Sosyalizm, tüm zayıflıklarına rağmen, temel sorunları çözdü: herkese iş, ücretsiz eğitim ve sağlık, geleceğe güvenle bakmak vs. Bu sorunlar, kapitalizmde yaşayan insanlara on yıllar sonra bile hâlâ acı veriyor. Sosyalizm, kapitalizmin çeşitli özürçülerinin iddialarının aksine başarısız olmadı. Sosyalist inşaat yasalarının incelenmesinin değeri doğru-

landı. Yalanlara, anti-komünist çarpıtmalara, anti-sosyalist propagandaya, burjuva hükümetleri ve AB tarafından önderlik edilen tarihin tahrif edilmesine karşı, halklar ve özellikle sosyalizm hakkında bilgisiz gençler, tarihsel gerçekleri araştırabiliyor ve sömürücülerine ve kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelesinin gelişmesinde öncü bir rol oynuyorlar.

8) Büyük Ekim, sosyalizmin, bilimsel olarak planlanmış bir ekonomide, halkın ihtiyaçlarını tatmin etmeye çalışan, siyasi iktidarın işçi sınıfının elinde olduğu, piyasa ekonomisinin anarşisinin, rekabetin ve kapitalist barbarlığın olmadığı bir toplumsal sistem olduğunu doğruladı.

Açıklamanın sonunda, tüm dünyada komünistlerin birliği güçlendirmeye ve kapitalizme karşı işçi sınıfının iktidarı için mücadeleye çağrı yapıldı.

Ekim Devrimi'ni selamladı

Hindistan işçileri için Ekim

Hindistan Komünist Partisi (Marksist) - Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümüne kadar yapılacak etkinlikler vesilesiyle yayınlanan kitapçıktan:

"Rus Devrimi'nin etkisi Hindistan'da işçi sınıfı hareketinin başlamasında görüldü. 1918'den önce, sanayi işçilerini örgütlemek için hiçbir ciddi çaba yoktu, grevler rastgele gerçekleşiyordu. 1918'de başlayan işçi sınıfı hareketi bir işçi sınıfı örgütleri dalgası yarattı ve 1919 ve 1921 yılları arasında grevler bütün ülkeye yayıldı. Rus Devrimi ile tanışmak üzere Afganistan üzerinden Rusya'ya geçen muhacir gruplar oldu. Onlar hilafet hareketinin sonuçlarından memnun olmayan özgürlük savaşçılarıydı. Bazıları

Hindistan'ın ilk komünistleri oldular. Subramania Bharathi, Kazi Nazrul İslam ve Rabindranath Tagore gibi önde gelen yazar ve şairler Rusya'dan gelen devrim haberlerini selamladılar. Bharathi Ekim Devrimi'nden birkaç gün sonra 'Yeni Rusya' diye bir şarkı yaptı. Rabindranath Tagore 1930'da Rusya'yı ziyaret etti. Orada inşa edilen yeni toplumdaki etkilenen şair 'Rusya'dan Mektuplar'da şöyle diyordu: "Eğer kendi gözlerimle görmeseydim, on yıl içinde yalnızca yüzbinlerce insanın cehaletin ve yozlaşmanın pençesinden kurtarılmakla, onlara okuma yazma öğretilmekle kalmayıp onlarda bir insani onur duygusu yaratılabileceğine inanmazdım. Buraya özellikle eğitimin nasıl örgütlendiğini görmeye gelmeliyiz."

Hindistan'ın gerçek dostları

Hindistan Komünist Partisi Merkez Komitesinin mesajından:

"Büyük Ekim Devrimi emperyalizme, savaş ve yağma güçlerine, sömürüye ve baskıya karşı kararlı bir şekilde durdu. Mazlum halkların dostu olarak ulusal kurtuluş mücadelelerini destekledi, anti-emperyalist ve sosyal ilerlemeci güçlerle ittifaklar kurdu. Bizim kendi özgürlük mücadelemiz Ekim Devrimi'nden ve ilk sosyalist devletin başarısından güç ve ilham almıştır. Rusya'daki muzaffer devrim ile bizim ulusal kurtuluş hareketimiz arasında kurulan bağlar büyümüş ve ülke bağımsızlık kazandıktan sonra başka bir içerik kazanmıştır. Ekonomi, ticaret, tarım, eğitim, bilimsel araştırma, spor ve kültür gibi pek çok alanda çok yönlü bir işbirliğine dönüşmüştür. Bugünün Hindistan'ında sağ güçler bağımsızlığımızdan bu yana başardığımız her şeyi yok etmek için uğraşırken, Sovyet desteğinin iktisadi kendine yeterlilik, feodalizm, tekelleşme, neo-kolonyalizm ve çokuluslulara karşı bağımsız ekonomik kalkınma yolunda bizlere güçlü bir silah sağladığını akıllardan çıkarmamalıyız. Yalnızca iktisat alanında değil, Kaşmir, Goa ve Bangladeş gibi politik meselelerde de Sovyetler Birliği Hindistan'ın yanında durdu. Hindistan ve Sovyetler Birliği arasında kalıcı dostluk ve karşılıklı fayda için yapılan iş birliği Hint-Sovyet Dostluk ve İş Birliği Antlaşması'nda örneklenmişti."

RUSYA KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ AÇIKLAMASI

Yeni Ekim'in zaferi için

99 yıl önce Ekim 1917'de atalarımız, devrimci işçiler, yoksul köylüler, askerler ve denizciler geleceğe dönük tarihsel atılımın sömürücüleri iktidarını alaşağı etmekten geçtiğini gördüler. Kendi Sovyet iktidarlarını kurarak olağanüstü güçlükler içinde yeni, sosyalist toplumun inşasına koyuldular. SSCB'nin muazzam başarıları, bu yolun doğru yol olduğunu işçilere gösterdi, burjuva diktatörlüğünün devrimci bir şekilde yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasının kaçınılmaz olduğu yönündeki Marksist-Leninist teoriyi haklı çıkardı. İşçilerin kendilerinin kendileri için kurdukları Sovyet iktidarı dünyanın en demokratik yönetimi idi. Sovyet toplumu, emekçilerin kendi ülkelerinde ve hayatlarında söz sahibi olabildikleri en özgür toplumdur.

Sovyet deneyimi, devrimci öncülüğe olan ihtiyacı göstermiştir. Yeni toplumun inşası ve gelişmesi için işçi sınıfı partisinin öncü gücü gerekir. Devrimci parti olmadan devrimci hareket olamayacağı yönündeki Leninist sav doğrulanmıştır. Leninist parti teorisi güncelliğini korumaktadır.

Bu parti Lenin'in partisi, Bolşevik Parti'ydı. Bolşevik önderlik altında Sovyetler Birliği, hiçbir kapitalist ülkenin çözemediği ve çözemeyeceği çok temel ve önemli toplumsal sorunları çözdü. Sosyalist kardeşliğin vuku bulduğu ülkelerde de aynı deneyimle görüldü. Bunlardan başlıcaları, tam istihdam yani işsizliğin tümüyle ortadan kaldırılması, herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti sağlanması, bilimin ve kültürün ürünlerinin topluma kazandırılmasıydı. SSCB'de ücretsiz barınma hakkı, kamu hizmetleri, ulaşım ve öteki hayati toplumsal ihtiyaçların neredeyse tamamının ücretsiz sağlanması pratikte mümkün hale gelmişti. Bireylerin maddi ve manevi ihtiyaçlarının karşılanması güvence altına alınmakla kalmamış, aynı zamanda kendilerini geliştirmeleri ve mükemmelleştirmeleri olanağı da yaratılmıştı. Hiçbir kapitalist ülkedeki insan hayatı dahi sosyalist Sovyetler Birliği'ndeki kadar güvencede değildi.

25 yıl önce ülkemizde sömürü düzeninin geçici restorasyonu ile her şey değişti. Bugün kapitalist Rusya'da işçiler patronları için yine köleler gibi çalışıyor ve patronlar işçilerin emeklerini çalarak zenginlik içinde yüzerken kendilerini "ulusun seçkinleri" olarak görüyorlar.

Partimiz, sosyalist kuruluşun temellerinden uzaklaşılmasına, piyasa reformuna kayılmasına ve nihayet ülkemizde kapitalist restorasyona zemin hazırlayan nedenleri, hataları ve koşulları uzun zamandır derinlemesine analiz etmektedir. Ne var ki insanların adil ve özgür bir hayat hayalini yok etmek mümkün değildir. Bolşevikler bu hayalin nasıl gerçekleştirilebileceğini tüm dünyaya gösterdiler. Bu mutluluğa erişmek için mücadele etmek gerektiği aşıkardır.

Yeni patronların aşağılamalarına katlanmaya ve asalakların "milli birlik ve beraberlik" masallarına inanmaya son vermenin zamanıdır! Yeni Ekim'in zaferine ulaşmak için mücadeleye asılmamızın zamanıdır!

KAPISINDA 'SINIF MÜCADELESİ GİREMEZ' YAZMIYOR

Akademi neden önemlidir?

HERHANGİ BİR KAMUSAL ALANIN "DEMOKRATİK" BİR BİÇİMDE YAPILANDIRILMASI HEM İMKANSIZLAŞTI, HEM DE ANLAMLILIK BİR HEDEF OLMAKTAN ÇIKTI. AKADEMİK ÖZGÜRLÜKLER DE ARTIK "DEMOKRATİK" HEDEFLER OLARAK DEĞİL, DEVRİMCİ MÜCADELE ALANLARI OLARAK GÖRÜLEBİLİR.

Akademi'nin, yükseköğretim, üniversitenin neden önemli olduğunu konuşmanın tam zamanı...

Üniversitelerimizde KHK'larla rektör seçimlerinin iptal edildiği, onlarca değerli öğretim elemanının işten atıldığı, kamu hizmetinden men edildiği bir dönemde akademiyi tartışmanın tam zamanı.

Akademi'nin yaygın tanımı, uluslararası tanınırlığı olan, içinde eğitici, araştırmacı ve öğrencilerin bulunduğu yüksek eğitim ve araştırma kurumları olarak yapılıyor.

Akademi dediğimizde aklımıza öncelikle Platon'un Akademi'si gelir. Atina Okulu olarak da bilinen ve Atina'nın şehir duvarlarının dışında yer alan akademide, Atina şehir devletinin seçkin gençleri hem bedensel ve hem de zihinsel yeteneklerini geliştirmek amacıyla uzun saatler geçirir, felsefeden sanata, dünya işleri ve siyasetten bilime uzanan geniş bir alanda konuşup tartışırlardı. Bu faaliyet uzun yürüyüşler sırasında yapılır, aynı anda kafa ve beden gelişmesi hedeflenirdi. Ortaçağlar

ya da karanlık yüzyıllar boyunca sesi duyulmayan ya da dinin, kilisenin egemenliği altında geliş(meye)n bilim ve eğitim alanı, aydınlanma yüzyılı ile büyük bir ilerlemeye sahne oldu; insanlığın bir bütün olarak yaşadığı yükselişe katkıda bulundu. Aydınlanma düşüncesi ve özerk kurumlar olarak üniversitelerin kurulması, üniversitenin dinden, kiliseden ayrılmasına yol açtı. Ortaçağlar boyunca her türlü bilgi ve uygulamanın, iktidarın kaynağı olarak tanrı düşüncesi görülürken aydınlanma döneminin insanlık tarihine en önemli katkısı bu kaynağın yeryüzünde, 'insan'da ve insan ilişkilerinde aranmaya başlaması oldu. Aydınlanma çağında insan zihni, zekası, araştırmaları ve deneyleri sayesinde dış dünyayı, evreni, içinde yaşadığı toplumu ve kendini bilebilir, daha iyi bir dünya yaratabilir düşüncesi hâkim oldu.

Bilimlerin genel olarak doğanın genel yasalarını aramak ve bunları insana yarayacak şekilde düzenlemek, yönetmek üzere geliştiği düşünüldüğünde bilimler ve akademi, üniversiteler

insanın ilerlemesi, kendini tüm baskı ve kısıtlardan kurtararak dünyanın gizlerini çözüp onun efendisi olma istemini yansıttı. Bütün bunlar ortaçağdan çıkışta ticarete ve sosyal alanda hareket ve canlılık kazanan şehir devletlerinde hem kurum olarak üniversitelerin gelişmesine ve yaygınlaşmasına, hem de burarda eğitim alan, araştırma yapan genç insan sayısının giderek artmasına neden oldu. 12 ve 13. yüzyılda kurulan ilk üniversitelerden itibaren eğitimin ve bilimlerin içeriği giderek daha laik, din dışı konular, sorular ve sorunlar etrafında şekillendi.

"İKİ KÜLTÜR"

Günümüzde mevcut üniversitelerin, insanlık tarihi göz önünde bulundurulduğunda çok da uzun olmayan bir geçmişi var. Günümüz üniversiteleri bilim alanlarının felsefeden ayrılması ve birer kürsü olarak kendi araştırma alanlarını şekillendirmesi ile birlikte, aydınlanma çağında doğdu. Bilimler kendilerine felsefeden ayrışarak yeni alanlar inşa ettiler. Bu uzun bir süreç içinde

ortaya çıktı. Doğa yasalarını saptamaya çalışanlar başlangıçta bilimle felsefe arasında bir ayrım yapmazken daha sonra deneysel, ampirik çalışmalar bilimde yeni ve önemli bir yer edindikçe bu iki alan giderek birbirinden ayrıldı. Önceden bilimsel yöntemin doğa bilimlerine özgü olduğu düşünülürken, sosyal bilimlerin kendine özgü alanlarını inşa etmesiyle bilimin alanı genişledi. Özellikle 19. yüzyılda geldiğimizde akademi alanı içinde genel olarak felsefe, teoloji, hukuk, iktisat gibi alanların yer aldığı sosyal bilimler kendilerine yeni araştırma alanları, yeni yöntemler ve kürsüler inşa ettiler. Bu, sosyal bilimlerin teori ve uygulama alanında büyük gelişiminin önünü açtı. Yine de uzun bilim tarihi boyunca doğa bilimleri ve sosyal bilimler arasında "iki kültür" olarak da adlandırılan ayrım ve bu alana ilişkin tartışmalar varlığını sürdürdü.

Elbette buraya kadar söylediklerimiz bilimler, üniversiteler ve genel olarak akademideki gelişmelerin toplumsal gelişmelerle yakından bağlantılı olduğunu gösteriyor. Bilim ve akademideki

KHK Hukuksuzluğuna Son Verilmelidir

ilerleme toplumsal olayların, yapıların, kurumların ve mücadelelerin ürünü ve bu nedenle bunların oluşumuna ve gelişmesine katkıda bulunuyor.

Bu anlamda akademi içinde yaşanan tartışmalarda ortaya konan, geliştirilen, eleştirilen yöntem, teori ve uygulamaların zamanla, farklı akademik ve siyasal yönelimlere göre ve mücadeleler sonucu değiştiğini söylemek gerekir. Son iki yüzyılda kapitalizmin, pazar ilişkilerinin damgasını vurduğu bilim dünyası, kuşkusuz ki egemenlerin, yöneten sınıfların, burjuvazinin istemleri doğrultusunda, onların ihtiyaçlarına yanıt üretecek şekilde şekillendi. Bir örnek vermek gerekirse 20. yüzyıla dek ilerlemenin öngördüğü keşifler, alan ve bölge araştırmaları, geliştirilen teknikler, yol ve yöntemler sömürünün kolaylaşmasına ve kapitalizmin, burjuvazinin egemenlik özelemlerinin gerçekleşebilirdir ve uygulanır olmasına hizmet etti. Bunun örnekleri günümüz üniversitelerinden kolayca verilebilir: Üniversitelerin birer arge departmanına dönmüş olması, araştırma ve bilim üretiminin insanlık yararından çok, daha fazla kâr getiren alanlara odaklanması, bilimsel buluş ve keşiflerin pazara sürülecek metalar olarak görülmesi ve zamanını beklemesi...

GERİCİLİK YOK EDİYOR

Akademia ile ilgili bir başka önemli mesele, ideoloji ve siyasetle ilgilidir. Bütün siyasal iktidarlar eğitim alanını, üniversiteleri ve akademiye etkilemeye, kontrol etmeye, şekillendirmeye çalışır. Çünkü akademiye iki işlev yerine getirilmektedir: Eğitimli kuşaklar yetiştirilmesi ve ideoloji üretimi. Her iki işlev de siyasal iktidarlar açısından son derece önemlidir. Bilim ve eğitimin ideoloji üreten kurumlar olarak dinci, gerici ve piyasacı bir akıl, kadrolaşma ve kaynak ayırma mekanizması içinde işlemesi... Dolayısıyla akademi düzenin bir egemenlik kurumu/mekanizması olarak ve aynı zamanda bir mücadele alanı olarak tanımlanmalıdır... Bu mücadelenin tüm mücadele alanlarında olduğu gibi demokratik değil, devrimci bir biçimde şekillenmesi gerekmektedir. "Özerk demokratik üniversite" talebi bu anlamda yetersiz kalmaktadır. Açık söylemek gerekirse bu negatif bir eleştiri, bir muhalefet tavrından çok

AKP hükümeti 29 Ekim 2016 tarihinde yayımlanan 2 yeni KHK ile üniversitelerdeki ilerici birikime yönelik saldırılarına devam etmiştir. Özellikle İstanbul Üniversitesi'nde ilerici kimlikleriyle bilinen, bir bölümü araştırma görevlilerinin iş güvencesi için 50d maddesine karşı yürütülen başarılı mücadelenin önde gelen isimleri arasında yer alan akademisyenler kamu görevinden çıkarıldı. Diğer üniversitelerden de İstanbul Üniversitesi'ndeki yoğunluğu taşımasa da benzer ihraçlar söz konusu. 1 Eylül gecesi yayınlanan 672 sayılı KHK'nın ardından da belirttiğimiz gibi kamu görevinden ihraç edilecek kişilerin belirlenmesinde, şüpheye açık durumlar ortaya çıkmaktadır. Bugünkü tablo da göstermektedir ki fırsatçı bir yaklaşımla, yürürlüğe sokulan KHK'lar ile AKP karşıtı ilerici isimlere de müdahale edilmektedir.

Devletin, özel sektörün acımasız kurallarına adapte edilmeye çalışıldığı bu süreçte, görevden çıkarılan akademisyenlerin kampüslere girmesine dahi izin verilmemektedir. 672 sayılı KHK ile tüm ÖYP araştırma görevlileri 50d maddesine geçirilirken, bu son KHK ile 50d maddesine karşı direnenler de hedef tahtasına oturtulmaktadır. Yükseköğretim alanında şu an dayatılan ve ileride daha da genişletilecek olan güvencesiz çalışma koşullarına karşı oluşacak tepkiye karşı belki de önceden önlem almaya çalışmaktalar.

Yine aynı KHK'lar ile rektörlük seçimlerinin kaldırılması ve rektör atamalarının cumhurbaşkanının inisiyatifine terk edilmesi, üniversitelerin bilim üreten kurumlar olmaktan çıkarılmasının önemli bir adımını oluşturmaktadır. Bir süredir tartışmaya açtıkları ve AKP'nin Ağustos ayında meclis gündemine getirip, meclisten geçiremedikleri Rektörlük seçimleri düzenlemesi OHAL fırsat bilinen yürürlüğe sokulmuştur. Erdoğan böylece rektörleri belirlerken kendi etkisi dışındaki tüm ara kademeleri ortadan kaldırmakta, demokrasi söylemi altında otoritesini pekiştirmektedir.

Ülkemizdeki özgürlüklere karşı girilen topyekün saldırı şiddetlendikçe, buna karşı çıkma gereği giderek aciliyet kazanmaktadır. Üniversitelerde var olan bütün ilerici birikime yöneleceği açık olan bu saldırıların püskürtmek kararlı ve inatçı bir mücadeleden geçmektedir.

Üniversite Konseyleri Derneği
(31.10.2016 tarihli açıklama)

devrimci bir eleştiri ve devrimci toplumsal mücadelelerle bütünleşecek biçimde ele alınmalıdır. Günümüzde üniversitelerimiz, ülkenin tüm diğer kurumları gibi dinci gericileşmeye, İslamcı kadrolaşmaya endekslenmekte, bu da akademiye yok edici bir yola sokmaktadır. Yani AKP iktidarı işini yapmakta ama bunu yaparken devasa bir alanı çökertmektedir. Söz ettiğimiz çöküntünün ülkenin geleceği açısından ne büyük bir önemde olduğunu görmek için beklemeye vaktimiz yok.

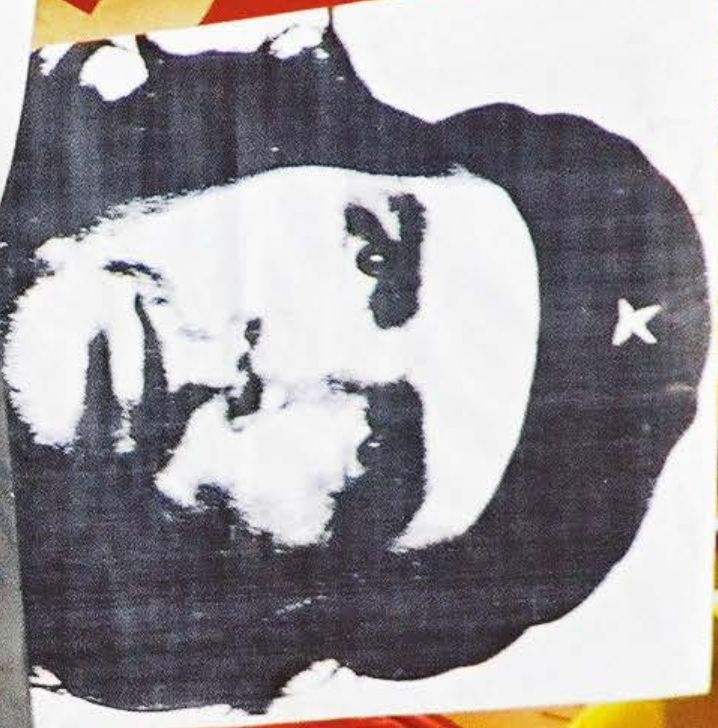
Akademiye, yükseköğretimde iki önemli alan mevcuttur: Mesleki eğitim ve araştırma. Bu konuda iki noktayı tartışmalıyız: Günümüz eğitim sistemi içinde derinleşen iş bölümü nedeniyle yaparak ve deneyerek öğrenme ve üretmeyle masa başı araştırma ve eğitim birbirinden ayrılmakta-

dır. Bunun bir yansıması olarak mesleki eğitim eğitim fakülteleri ve yüksek okullarda, araştırma ve bilim insanı yetiştirme işlevi ise üniversitelerde yerine getirilmektedir. Eğitim, öğretim alanında derinleşen iş bölümünün kapitalizm koşullarında yansıması, bütünü göremeyen, yaşam alanlarını birbirinden ayırarak kendi alanına hapsolmuş, her gün aynı vidayı sıkarak, üretim sürecinin basit bir parçası olarak görülen işçi akademisyen tipolojisidir. Doğal sonuçlarına doğru ilerlettiklerimiz bu yaklaşımın mesleğin tüm gösteriş, itibar ve statü paketine karşın öğretim elemanlarını güvencesiz, proje bazlı çalıştıran, işi bittiğinde ise işten atan mevcut eğitim sistemidir.

Yönetenler tüm toplumda olduğu gibi üniversiteler de dahil olmak üzere tüm eğitim kurumlarında biat kültürünün

şekillendirilmesi, buna uygun nesiller yetiştirilmesini önemsiyorlar. Bu doğrultuda üniversitelere müdahalede bulunuyorlar. Bu doğrudan müdahalelerin bir etkisi de akademinin kendi içinde itildiği öz denetimdir. Özgür düşünememek, sözünü sakınmak, yapabileceğinin tümünü değil, küçük bir kısmını yaparak, içeriğin yitirdiği bir ortamda puan hesaplamalarıyla akademiye var olmayı sürdürmek benimsenen tutumlar arasında yer alıyor. Buna karşılık yaşamın her alanına yönelik eleştirel bir bakış açısı ve akademik özgürlükler, aynı zamanda toplumsal sorumluluk ve dayanışma duygusu bugün üniversitelerde sahip çıkılması gereken yaklaşım ve tutumlar olarak önümüzde duruyor.

Boyun eğmeyen gençlik, eğitimli nesiller, boyun eğmeyen akademi!

**BU
MEMLEKEMİZİ
BİZİMİZ**

**TÜRKİYE
KOMÜNİST
PARTİSİ**

**ONURUNA
SAHIP ÇIK**

**KAHROLSUN
ABD
EMPERYALİZMİ!**

**MEMLEKEMİZİ
BİZİMİZ**